

Πόσα ήταν τελικά τα νήπια που σφαγιάσθηκαν στη Βηθλεέμ;

/ [Επικαιρότητα](#)

Η εκκλησία μας τιμά στις 29 Δεκεμβρίου τη μνήμη των Αγίων νηπίων που σφαγιάσθηκαν με εντολή του Ηρώδη στη Βηθλεέμ.

Μέσα στην φύση του ανθρώπου είναι η επιθυμία να λύσει τις απορίες του.

Σε αυτό το πλαίσιο πρέπει να τοποθετηθεί και η συζήτηση για τον αριθμό των

νηπίων που σφαγιάσθηκαν στη Βηθλεέμ από τον Ηρώδη μετά τη γέννηση του Χριστού.

Μελετώντας την πατερική παράδοση θα εντοπίσουμε αρκετές αναφορές στο γεγονός, χωρίς **καμία αναφορά στον αριθμό** των αθώων θυμάτων.

Ο αριθμός **14.000** φαίνεται ότι εισχώρησε σε κάποια κατοπινή στιγμή, χωρίς όμως να ενσωματωθεί ποτέ πλήρως ούτε στα συναξάρια. Για παράδειγμα το Μέγα Ωρολόγιο σε έκδοση της Αποστολικής Διακονίας τοποθετεί τον αριθμό αυτόν ανάμεσα σε παρενθέσεις.

Η σύγχρονη βιβλική έρευνα καταλήγει σε ένα **πολύ μικρότερο νούμερο**, βασισμένη στον υπολογισμό του αριθμού των παιδιών που ήταν δυνατό να μεγαλώνουν στη Βηθλεέμ και στα περίχωρά της. Ίσως γύρω στα 30 με 40.

Στους Αγίους Τόπους δείχνονται στους προσκυνητές οι τάφοι των νηπίων, οι οποίοι, ούτε κατά προσέγγιση δεν πλησιάζουν τον αριθμό των 14.000.

Πόσα ήταν τελικά τα νήπια;

Προφανώς δεν γνωρίζουμε.

Ο κίνδυνος σε αυτή τη συζήτηση είναι να εστιάσουμε στον (μικρό ή μεγάλο) αριθμό και να χάσουμε την ουσία του προβλήματος που πρέπει να εντοπιστεί στο ότι ο Ηρώδης στηριγμένος σε έναν παράλογο και εγωιστικό φόβο μήπως χάσει το θρόνο του θυσίασε αθώους.

Αν στη Βηθλεέμ υπήρχαν λίγα παιδάκια το έγκλημα θα ήταν μικρότερο; Οι μανάδες τους θα τα θρηνούσαν λιγότερο;

Οι Πατέρες εστιάζουν στο γεγονός καθαυτό και όχι στις (τεχνικές) “λεπτομέρειες”. Τους ενδιέφερε ο πόνος που προκάλεσε η κακία και όχι πόσα παιδάκια έπεσαν “θερισμένα σαν σιτάρι”, όπως λέει το κοντάκιο της εορτής.

Το περιστατικό της σφαγής των νηπίων δεν καταγράφεται σε άλλη πηγή της εποχής, παρά μόνο στον ευαγγελιστή Ματθαίο, αλλά είναι απόλυτα ταιριαστό με τις μαρτυρίες άλλων πηγών σχετικά με τον χαρακτήρα του Ηρώδη, ο οποίος δεν δίστασε να σκοτώσει πολλές από τις συζύγους του -μεταξύ αυτών και τη μόνη που φαίνεται ότι αγάπησε, τη Μαριαμνή- αλλά και αρκετά από τα παιδιά του, για να μην του πάρουν το θρόνο.

Το έγκλημα αυτό, όπως και όλα τα άλλα που διέπραξε ο Ηρώδης, είναι έτσι ή

αλλιώς ασύλληπτο από το μέσο άνθρωπο: η διατήρηση του θρόνου, απέναντι σε μία αόριστη απειλή, για τον Ηρώδη ζυγίζει περισσότερο από τη ζωή ενός, δύο, τριών, τεσσάρων . . . παιδιών, ακόμη και αν αυτά είναι τα δικά του.

Αυτό που ο θολωμένος και διεστραμμένος νους του βασιλιά δεν μπόρεσε να συλλάβει είναι ότι με το έγκλημά του θεμελίωσε στη θυσία των αθώων βρεφών, τα οποία τιμώνται ως άγιοι, την Εκκλησία των μαρτύρων, οι οποίοι την πότισαν και την ποτίζουν με το αίμα τους.

Σημασία, λοιπόν, δεν έχει ο αριθμός, αλλά το ότι έστω και **ένα** παιδάκι σφαγιάστηκε, θύμα του ανθρώπινου εγωισμού. Δεν πρέπει να λησμονούμε ότι η Εκκλησία δίνει μεγάλη αξία στον **έναν** άνθρωπο, στο **εκατοστό** πρόβατο, στον **ένα** αμαρτωλό που μετανοεί. Μήπως άλλωστε γνωρίζουμε πόσοι είναι οι άγιοι; Πόσοι είναι οι μάρτυρες; Οι νεομάρτυρες; Μας αρκεί το ότι όταν τέθηκε το ερώτημα Χριστός ή όχι, εκείνοι επέλεξαν το Χριστό.